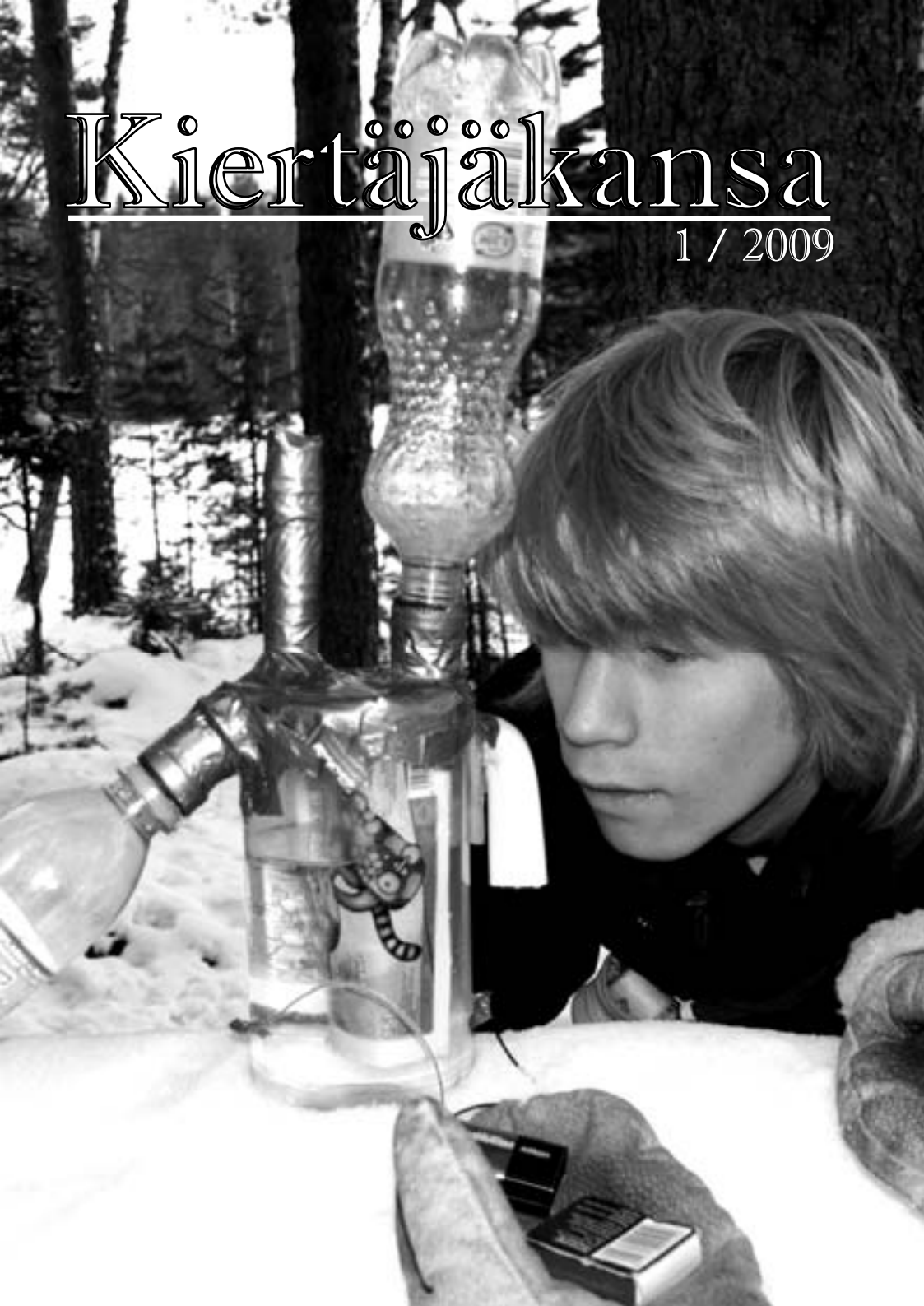

Kiertäjäkansa

1 / 2009

Partiolippukunta Kynärön Kiertäjät

Perustettu 1978

Lpkj: Mari Ahola
Pitkäahtentie 4 A 24
33880 Lempäälä
Puhelin: 044 - 585 9253
Sähköp.: mari-ahola@hotmail.com

Sihteeri: Katariina Karppinen
Höytämöntie 59
33880 Lempäälä
Puhelin: 040 - 8275510
Sähköp.: kasiko178@hotmail.com

Johtajisto:

<i>Lpkj:n apulainen</i>	Helena Huhdanpää	040-8235026	<i>helen.huhdanpaa@hotmail.com</i>
<i>Sampo:</i>	Leena Leppänen	040-8335165	<i>leenu-89@netti.fi</i>
<i>Akela:</i>	Noora Huhtamo	040-4174033	
<i>Waltermanni:</i>	Tapani Siivola	040-5383367	<i>tapani.siivola@elisanet.fi</i>
<i>Oltermanni:</i>	Jouni Tiainen	050-67579	<i>jouni.o.tiainen@nsn.com</i>
<i>Koulutusvastaava:</i>	Annika Ahola	044-3676030	<i>bapsku_85@hotmail.com</i>
<i>Kiertäjäkansa:</i>	Ida-Emilia Mäkipää	040-7256567	<i>ida-emilia@hotmail.com</i>
<i>Webmaster:</i>	Lassi Helanti	040-7652623	<i>lassi.helanti@gmail.com</i>
<i>Rahastonhoitaja:</i>	Paiste Mäenpää	044-3270686	<i>paiste@paistepro.fi</i>

Vartiot:

Kotkat:	Juuso Nykänen	045-1382820
Sudet:	Juhani Salminen	050-5163928
Haukat:	Henri Riikonen	040-7078664
Pesukarhut:	Jenna Petäjäsuu	040-7623653
Napaketut:	Roosa Blom	0400-174638
Lumikot:	Linda Virtanen	044-2797207

Laumat:

Karhunpojat:	Kaj Helin	040-8479351	<i>kaj.helin@vtt.fi</i>
	Marko Paavilainen	040-9010016	<i>marko.paavilainen@elisanet.fi</i>
Ilvekset:	Matti Parkko	040-7746368	<i>masa.parkko@luukku.com</i>
Supikoirat:	Timo Tavast	050-3508963	<i>timo.tavast@evl.fi</i>
	Riikka Mattsson	050-3821763	<i>riikka.mattsson@elisanet.fi</i>
Ilvestytöt:	Maria Mamia	040-7258485	<i>maria.mamia@tut.fi</i>
	Satu Ilveskorpi	040-5264655	
Pikkuoravat:	Paula Länsirinne	040-5829749	<i>paula.lansirinne@gmail.com</i>
	Anne-Riitta Sola	050-3545688	<i>anneriitta.sola@gmail.com</i>

1 / 2009

Ensimmäinen leiri.....	5
Orion 20 – 22.2.2009.....	6
Lumikoiden kämppäretki	7
Mitäs tehtäis?	
Lumiluola	7
Rastini on ristini	9
Zorro	11

KIERTÄJÄKANS

Numero 1 / 09

Julkaisija:

Partiolippukunta
Kyynärön Kiertäjät r.y.

Painos:

180 kpl

Päätoimittaja:

Ida-Emilia Mäkipää
Isakintie 18
37560 Lempäälä
ida-emilia@hotmail.com

Taustayhteisöt:

Vanhempainyhdistys
Lempäälän seurakunta

Painopaikka:

Toiprint Oy, Sääksjärvi

Julkaistavaksi tarkoitettu materiaali on toimitettava mieluiten sähköpostilla päätoimittajalle tai kolon vihreään postilaatikkoon mieluiten sähköisessä muodossa. Myös paperiaineisto sekä valokuvat kelpaa. Aineistoa ei oteta vastaan erikseen ilmoitetun deadline-päivämäärän jälkeen. Emme vastaa meille lähetetystä aineistosta, emmekä välttämättä palauta sitä.

Luovat partiolaiset

K

un muistelen vartiolaisaikani koloiltojen hartauksia, minulla on epämääräinen muistikuva, että jotain tarinaa taisimme usein lukea. Ja lauloimme partiolaisen iltavirttä. Ja vj:t pitivät hartsin taas kerran, kun me vartiolaiset olimme unohtaneet omat vuoromme. Jostain syystä yksi asia on kuitenkin jäänyt elävästi mieleen: Muistan silloisen vj:ni kaivaneen jostain lehtileikkeen, jossa pohdittiin, millaisia partiolaiset ovat. Jotain yleispätevää tekstiä ahkeruudesta ja aina valmiina olemisesta siinä luultavasti oli. Mieleeni tarttui kuitenkin lause, jossa todettiin partiolaisen olevan luova. Minusta se oli hassu ajatus. Miksi partiolaiset olisivat sen luovempia kuin muutkaan? Eivät meidän koloiltojemme teemapäivien tuotokset nyt niin kovin taiteellisia olleet...

Myöhemmin olen kuitenkin usein pohtinut, että väitteessä saattoi sittenkin olla perää. Monta kertaa ovat hyvinkin luovat ratkaisut olleet tarpeen, kun nuotio ei tahdo syttyä, housut ovat ratkenneet, ruokailuvälineet ovat unohtuneet kotiin tai leirin aikataulu on totaalisesti pettänyt, eikä iltanuotiollekaan ole mitään ohjelmaa tiedossa. Enkä vielääkään ole lakannut hämmästelemästä, miten monta käyttötarkoitusta Leathermanille ilmastointiteipille on keksitty...

Metsä on oivallinen paikka kehittää omaa luovuuttaan. En tarkoita, että täytyisi maata sammalella ja keksiä runoja männynlatvojen suhinasta. Enemminkin yllättävät tilanteet ja olosuhteet inspiroivat kehittämään vaihtoehtoisia toimintatapoja. Itse muistan tällaisen tilanteen osuneen kohdalleni ensi kertaa maatessani siirtyvänä makuupussissa kesäleirillä. Satoi vettä, ja vesi valui telttakeppiä pitkin suoraan makuualustalleni. Keksin laittaa kompassini telttakeppiä vasten siten, että vesinoro luikersi nurmikolle. Tuo yksinkertainen tempu tuntui silloin suurelta oivallukselta, ja olin hyvin ylpeä itsestäni. Partiossa taiteellisuus ei ehkä ole kovin suuressa asemassa, mutta käytännön luovuutta oppii varmasti jokainen.

Luovaa kevään odotusta, *Ilkka Kumpulainen*

Ensimmäinen leiri

Orion 20 – 22.2.2009

Tässä sitä nyt ollaan, kohta 12 vuotta takana partiota Kynnärön Kiertäjissä ja ensimmäinen leiri vedetty. Ensimmäisen leirin vetäminen toi lisää kokemuksia, ja se oli jotain täysin uutta itselle. Aina välillä pitää kokeilla jotain uutta, ettei käy tylsäksi.

20 - 22.2.2009 toimin ensimmäisen kerran leirin vetäjänä. Ei voi sanoa, että yksin johdin leiriä, koska siinä oli mukana monia muita johtajia. Mutta toimin leirin vetäjänä ja henkilönä, joka katsoo, että kaikki leirin asiat menevät niin kuin on suunniteltu. Jonkun pitää tätä orkesteria johtaa.

Leirin vetäminen alkuun tuntui todella vastuulliselta tehtävältä ja siltä, että pitäisi yksin hoitaa kaikki asiat. Se ei todellakaan ollut sitä, vaan se osoittautui helpommaksi. Näin jälkikäteen katsottuna huomasi, että oikeastaan sillä, jolla on leiristä vastuu, pitää katsoa, että asiat järjestyvät ennen leiriä, leirillä ja leirin

jälkeen. Varsinkin ennen leiriä järjestelyt ja kokoukset olivat todella tärkeitä. Tarkoitin sitä, että on hyvä olla ajoissa näissä asioissa, ettei tule kiire.

Leirin suunnittelu oli se kaikista haastavin ja laajin osa. Sen toteuttaminen oli helppoa, mutta kaikki aikataulujen, varusteiden ja ruokien miettiminen oli aikaa vievää. Myös aikataulussa pysyminen tuotti vaikeuksia, kun asiat eivät menneetkään täysin aikataulun mukaan. Vaikka emme leirillä pysyneet täysin aikataulussa, niin silti pystyimme soveltamaan, koska joitain asioita pystyi tiputtamaan pois.

Tästä on hyvä jatkaa ja mennä nokka edellä kohti uusia haasteita. Ainakin nyt on toivottavasti oppinut jotain uutta, ja tietää, miten sitten seuraavan leirin kanssa menetellään. Todella hyvää alkanutta kevättä kaikille!

Ville Wuoti

Orion

20 – 22.2.2009

"Nyt näätän tälle,
miten villisosa juoksee!"

Pyörittävätkö ihmiset runkoa vai runko ihmisiä?

Samin jalat.

Wuotin kokoinen kasa!

Linda ja Roosa
yömajassaan.

kuvat: Ida-Emilia Mäkipää

Liina riippumatossa.

Lumikoiden kämppäretki 30.1. – 1.2.2009

Anu ja Linda tulivat kämppälle jo neljän aikoihin. Roosa tupsahti paikalle viiden aikoihin. Emmiina, Janette ja Melissa tulivat kuudelta. Alettiin majoitautua ja lämmittää mökkiä sekä saunaa. Syötiin, käytiin saunassa ja käytiin nukkumaan. Aamulla kaikki heräsivät 6.30 kylmyyteen. Täytyi alkaa lämmittää mökkiä. Syötiin aamupalaa

ja mentiin auraamaan jälle luistinkenttää. Päivällä saunassa oli jo reilu 110 astetta. Syötiin ruoka. Painettiin paidat ja touhuiltiin kaikenlaista. Leena tuli käymään, minkä jälkeen vartiolaiset menivät heijastinpolulle. Käytiin saunassa ja syötiin. Sunnuntaiaamuna pakattiin, kannettiin puita ja siivottiin.

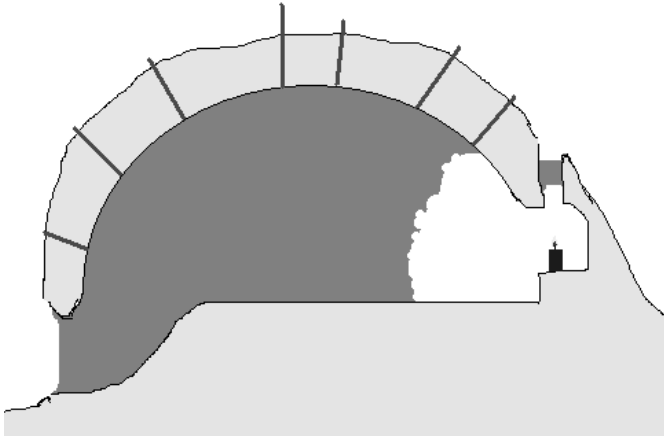
Anu Reiman

Mitäs tehtäis? **Lumiluola**

Lumiluolassa yöpyy talvella mukavasti kovallakin pakkasella. Luolassa olevat ihmiset ja kynttilä pitävät lämpötilan noin nollassa, mikä riittää hyvin talvimakuupusseille. Luolan tekeminen on lisäksi helppoa, joskin aikaa vievää.

Aluksi on saatava riittävän tiivis lumikasa. Etelä-Suomessa täytyy lähes poikkeuksetta kasata lumi itse, mutta Lapissa saattaa löytää paikan, johon luolan voi rakentaa suoraan luon-

nonhankeen. Kasaamisen jälkeen lumen täytyy antaa painua ennen luolan kovertamista. Tähän kuluva aika riippuu paljon lumen kosteudesta, ja suojalumi voikin olla valmista koverrettavaksi lähes heti kasaamisen jälkeen. Jos luolan tekee retkellä, ei painumisaikaa voi tietenkään jättää paljoa, mutta kotipihaan rakennettaessa luolasta tulee paras, kun kasan annetaan painua useita päiviä. Lumikasasta kan-

nattaa muotoilla pyöreähkö, sillä näin luolasta tulee kestävä.

Vielä ennen kovertamista kannattaa lumikasaan työntää noin kyynärvarren mittaisia keppejä tasaisin välein. Kun kepin pää tulee vastaan luolaa koverrettaessa, tiedetään että seinä on siltä kohdin tarpeeksi ohut. Seinissä tulee olla riittävästi paksuutta, jotta luola pysyy lämpimänä. Toisaalta seinien tulee olla tarpeeksi ohuita, jotta luolasta olisi mahdollista päästä pois, mikäli se romahtaa.

Lumiluola kannattaa kovertaa halkileikkaukseltaan kuvan muotoiseksi. Lämpö

pysyy parhaiten sisällä, kun oviaukko tehdään alemmas kuin lumiluolan lattia. Tuuletusaukko on myös tärkeä muistaa. Seinään voi halutessaan tehdä pienen syvennyksen, jonka päälle koverrettu tuuletusaukko toimii samalla hormina ja jossa voi vaikka laittaa ruokaa retkikeittimellä. Nuotiota lumiluola ei kuitenkaan luultavasti kestä. Keittimen sijaan syvennyksessä voi pitää myös kynttilää, joka antaa valoa ja lämpöä sekä kierrättää ilmaa luolassa. Lopuksi kannattaa vielä havuttaa luolan nukkumapaikat kunnolla.

Rastini on ristini – päivä Töpseli-kisan rastipäällikkönä

“Se on ihan valmis rasti, sun täytyy vaan vetää se.” Okei. No problem. Vaan onko jonkun asian järjestäminen koskaan mennyt ihan putkeen? Ensin en saanut itselleni tarkoitettua sähköpostia lainkaan, koska Ilvestytöt luulivat Hellun olevan rastipäällikkönä. (Tosin myöhemmin hän olikin, mutta aivan eri rastilla.) Aivan ensimmäisessä perille tulleessa viestissä sain sitten kuulla, että rasti ei olekaan ihan valmis, joten voisinko auttaa suunnittelussa. Suunnittelija itse totesi, että hänellä ei ole halua panostaa rastiin juurikaan, koska hän ei ole Suomessa, kun kisa järjestetään. Niinpä niin...

En ollut rastipäälliköksi lupautuessani tajunnut,

miten paljon työtä se teettää. Kokouksia, askartelutapaamisia, arvostelupöytäkirjoja... Rasittavinta oli kuitenkin se roska-postin paljous, joka syntyi, kun kisan sähköpostilistalle lähetettiin vain yhtä tai kahta henkilöä koskeviakin viestejä. Ja tyypilliseen tapaan aikataulut venyivät ja paukkuivat kuin rullallinen Hubba-Bubbaa. Koekisaankin ilmaantui kolme KyKi-vartiota. Minne jäivät vielä samalla viikolla luvatut neljä Ilvestyttövartiota, on yhä arvoitus.

Itse kisapäivä oli kuitenkin melko leppoisa. Koekisapäivänä ehdimme jo kaa-vailla kamiinan ja tuulensuojan virittämistä, mutta kummallekaan ei pikkupakkasessa ollut tarvetta. Saimme odotella ensimmäisiä kisailijoita melko kauan, mutta saimme ajan kulumaan tamppaamalla polkuja, vitsailemalla myyrien pyydystämisestä ja leikkimällä halonkaatoa. Mahtoi ohikulkijoita kum-

mastuttaa – rasti kun sijaitsi pellon reunassa muutaman kymmenen metrin päässä vilkkaasta autotiestä. Ja latukin kulki kohdaltamme siten, että vilkuttelimme kisailijoille heidän mennessään kohdaltamme ensin toiseen suuntaan palatakseen muutaman tunnin päästä takaisin.

Olin oikein tyytyväinen rastihenkilöihini, sillä kaikki meni hyvin, vaikka en varsinaisesti järjestänyt Ilvestyttöjen vaatimaa koulutustilaisuutta. (On eri asia olla rastihenkilö kuin rastipäällikkö. Rastipäällikkö ei tee mitään, ainoastaan möllöttää ja syö kateellisten kisailijoiden edessä pakastepizzaa.) Tehtäväkäskeynkään kanssa ei tullut juuri epäselvyyksiä. Ainut ongelma taisi olla, että saako vartio pisteen korttipelissä rastimiestä vastaan, jos molemmat häviävät pelin. Päätin, että saa, koska rastipäällikkö hävisi ensin.

Odottamattomilta sattumil-takaan ei voitu välttyä. Rastillemme eksyi myyrä, joka vietti ensin pitkän aikaa ”suojassa” Jennin kengän alla. Se ei päässyt korkean hangen päälle, vaan kulki

hädissään pitkin tallo-miamme polkuja. Joku vartio risti sen Teroksi. Jouduin lopulta siirtämään sen syrjemmälle, kun nuorimmille kisailijoille aiheutti ongelmia edetä seuraavalle suorituspisteelle. Kyllähän sen ymmärtää, myyrät ovat vallan hauskoja. Tämä veijari kuitenkin kuoli jonkun ajan päästä ja jäi hangelle makaamaan sarjakuvamaisesti kypälät pystyssä. (Kuvia voi ihastella Lindan kännykkäkamerasta.) Joku koiranleuka heitti, että onneton kohtalo johtui nimestä.

Kotiinpaluu ei sekään sujunut aivan suunnitellusti. Poikkesimme drive in -McDonald’siin, koska kaikilla alkoi olla nälkä. Kävi kuitenkin niin, että luetellessamme tilausta (“Big Mac, Big Mac, Big Mac...”) tilasimme yhden Big Macin liikaa. Päätimme, että se oli Jennin vika. Tästä ja muista tapauksista huolimatta totesin, että rastipäällikkönä oleminen on ihan hauskaa, kunhan ei suhtaudu etukäteisvalmisteluihin liian vakavasti. Tosin sellainen taitaa KyKi:n henki juuri ollakin.

Zorro

Kevät saapuu pikkuhiljaa, ja Zorrolla on asiaa. Jälleen Zorron korviin ja silmiin on saapunut mitä mehukkaimpia juoruja, joista on syytä kertoa koko lippukunnalle.

Ensimmäinen huomio, jonka Zorro on tehnyt toiminnan alettua joulun jälkeen, on kaksi hopeanhoitoista sormusta, omistajinaan Mäkipään Ida-Emilia ja Helannin Lassi. Zorro onnittelee kihlauksen johdosta. Talvi toi Zorron silmiin myös toisen hopean kimalluksen. Lahtisen Hanna toi Suomelle hopeamitalin taitoluistelun maailmankisoista USA:sta. Onnea!

Zorro on kuullut villiä huhua, että vartioikäisten talvilleirille on saavuttu farkut jalassa korkokenkien kanssa. Tätä häkellyttävää pukeutumistyyliä käytti ainakin Virtasen Linda saapuessaan leirille myöhässä. Moiseen pukeutumiseen taitaa löytyä syy Tervajärven leirikeskuksesta, jossa oli menossa talven rippileiri. Ehkä leirillä oli joku, jonka takia täytyi pukeutua paremmin. Zorro tutkii asiaa.

Talvilleiriltä kuuluu myös muutakin. Zorro on huolissaan Wuotin Villen housui-

sta. Housuja on syytä korjailla pikimmiten, jotta vältytään enempien tavaroiden hukkumiselta.

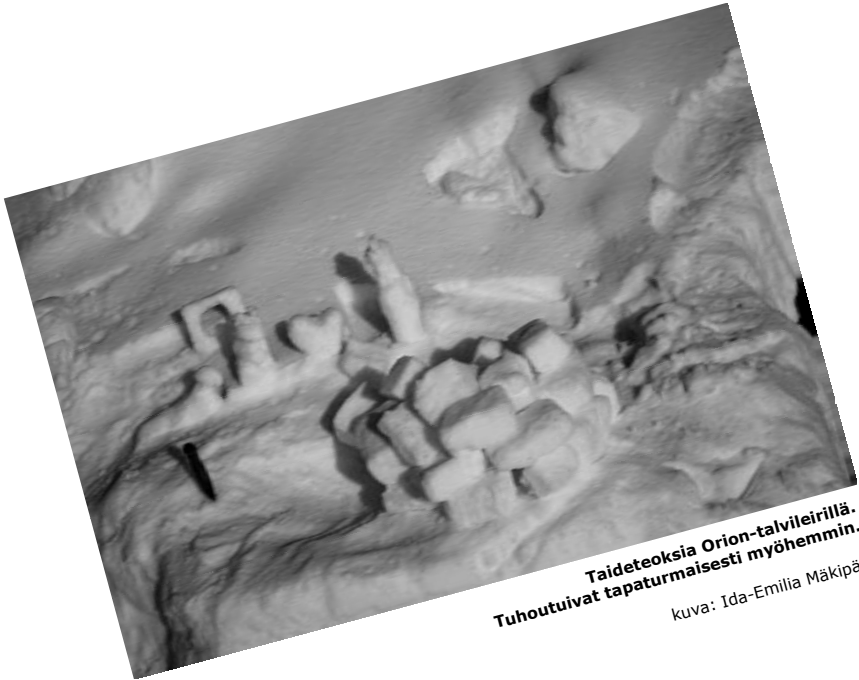
Kyynärön kiertäjistä löytyy myös naiskauneutta. Entinen KyKi:läinen Ulla Mattsson nähtiin keikistelemässä Miss Suomi -kilpailuissa. Voittoa ei tullut, mutta hyvä yritys. Jo partioaikoina Ulla oli varsinainen Barbie avannossa. Missiehdokas ei voinut myöskään elää Tarusta ilman kulmakarvojen nyppimistä, joten osanotto kilpailuun ei tullut Zorrolle täytenä yllätyksenä.

Aholan Annika on päässyt myös hetkeksi julkisuuteen esiteltyään Tampereen parasta laskiaispullaa. Iloinen pullamyöjä toi Kauppahalliin pullanostajia ruuhkaksi asti. Leivonnaiset liittyvät myös toiseen Aholaan. Ideaparkissa asioidessa voi huomata Aholan Marin hiippaillevan lähes päivittäin muffinssilaatikon kanssa. Mari on tainnut jäädä koukkuun tuplasuklaamuffinsseihin.

Kannattaa olla varuillaan mitä sanoo tai mitä tekee, sillä Zorron ohi ei kulje yksikään juoru. Aurinkoista kevään odotusta.

Materiaalia Kiertäjäkansaan voi toimittaa minulle suoraan sähköpostilla (ida-emilia@hotmail.com) tai kolon vihreään postilaatikkoon.

Kaikenlaiset piirustukset, valokuvat, sarjakuvat ja lehtijutut ovat tervetulleita. Kiertäjäkansaan kirjoittamisesta saa myös merkinnän lippukuntamerkkiä varten.

**Taideteoksia Orion-talvileirillä.
Tuhoutuivat tapaturmaisesti myöhemmin.**
kuva: Ida-Emilia Mäkipää